

POSTANOWIENIE

15 czerwca 2023 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Maciej Kowalski

na posiedzeniu niejawnym 15 czerwca 2023 r. w Warszawie,
w sprawie z powództwa E. Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego
Niestandaryzowanego Funduszu Sekurytyzacyjnego w W.
przeciwko E. R.

o zapłatę,

na skutek wniosku pozwanej o uzupełnienie postanowienia Sądu Najwyższego
z 25 listopada 2022 r., I CSK 3507/22,

**uzupełnia postanowienie Sądu Najwyższego z 25 listopada
2022 r., I CSK 3507/22 w ten sposób, że przyznaje radcy
prawnemu A. K. od Skarbu Państwa - Sądu Apelacyjnego w
Gdańsku 4050 (cztery tysiące pięćdziesiąt) złotych, w tym
podatek VAT, tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej
udzielonej pozwanej z urzędu w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

W skardze kasacyjnej pełnomocnik pozwanej ustanowiony z urzędu wniósł o zasądzenie na swoją rzecz kosztów pomocy prawnej udzielonej z urzędu w postępowaniu kasacyjnym oświadczając, że koszty te nie zostały pokryte w całości, ani w części.

Postanowieniem z 25 listopada 2022 r. Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej pozwanej do rozpoznania nie orzekając o tym wniosku.

We wniosku z 8 lutego 2023 r., złożonym z zachowaniem terminu z art. 351 § 1 k.p.c., pełnomocnik z urzędu wniósł o uzupełnienie ww. postanowienia Sądu Najwyższego przez rozstrzygnięcie w tym przedmiocie.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wniosek podlegał uwzględnieniu zważywszy na treść art. 22³ ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (tekst jedn. Dz.U. z 2022 r., poz. 1166) i art. 108 § 1 w zw. z art. 351 i art. 361 k.p.c.

Wysokość kosztów należnych pełnomocnikowi pozwanej obliczono uwzględniając podaną w skardze kasacyjnej wartość przedmiotu zaskarżenia w zw. z § 16 ust. 4 pkt 2 w zw. z § 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu (tekst jedn. Dz.U. z 2019 r., poz. 68), a także § 2 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (tekst jedn. Dz.U. z 2018 r., poz. 265) oraz mając na względzie wyroki Trybunału Konstytucyjnego: z 23 kwietnia 2020 r., SK 66/19 i z 20 grudnia 2022 r., SK 78/21.

Z uwagi na powyższe, orzeczono jak w sentencji.